

2. Богиня Д.П. Методологічні засади формування мотиваційного механізму конкурентоспроможності робочої сили / Д.П. Богиня // Мотиваційні механізми формування конкурентоспроможності робочої сили: Зб. наук. праць. – К.: Ін-т економіки НАН України, 2002. – С. 10-27.

3. Лаврук В.В. Управління мотивацією інноваційної діяльності / В.В.Лаврук, О.С. Лаврук // Науковий вісник Львівського національного університету ветеринарної медицини та біотехнологій імені С.З. Гжицького. – Том14, №1(51). Частина 1. – Львів, 2012. – С. 376-381.

4. Сисоліна Н. П. Мотиваційні механізми на сучасному підприємстві / Н. П. Сисоліна, С. С. Нісфоян // Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки : зб. наук. пр. – Кропивницький : ЦНТУ, 2017. – Вип. 31. – С. 273-279.

Миськовець Н., к.е.н.

ПВНЗ Міжнародний економіко-гуманітарний
університет імені академіка Степана Дем'янчука,
м. Рівне, Україна

АКТУАЛЬНІСТЬ ЕКОСИСТЕМНОГО КОРПОРАТИВНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Вступ. Екосистемне корпоративне підприємництво (ЕКП) для України поняття досить нове, під яким розуміється економічна діяльність підприємств, орієнтована на задоволення традиційних, екологічних та суспільних потреб при веденні підприємницької діяльності з позиції екосистемного підходу.

Основний текст. Екосистемне підприємництво потребує від держави та зацікавлених підприємств тісної співпраці, особливий акцент нині ФАО робить на розвиток приватного сектору та проведення децентралізації влади, адже тільки на місцях можна вирішити місцеві питання та проблеми. Вивчення та залучення досвіду та механізмів регулювання корпоративного екосистемного підприємництва на основі співпраці з ФАО потребує постійних досліджень.

Приоритети екосистемного корпоративного підприємництва співпадають з пріоритетами та глобальними Цілями Сталого Розвитку на 2016-2030 роки, затвердженими в рамках 70-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН у Нью-Йорку на Саміті ООН у вересні 2015 року, досягнення яких певною мірою можливе при застосуванні екосистемного ведення підприємницької діяльності, що сприятиме зменшенню навантаження на природні екосистеми, створенню продовольчих запасів, підвищенню зайнятості населення та економічному розвитку підприємств.

Особливе практичне значення мають розробки в рамках ФАО міжнародних норм і стандартів на сільськогосподарську, лісову та рибну продукцію, виконання яких має ключове значення для експортерів в умовах жорсткої конкуренції в міжнародній торгівлі та загострення боротьби за потенційні ринки збуту. Слід визнати, що з часу співпраці Україна та ФАО (з 2003 року) зацікавленими міністерствами і відомствами зроблено чимало для входження в її діяльність, забезпечення участі в роботі основних міжурядових ФАО органів, а також міжнародних конференцій, що проводяться по її лінії.

У той же час авторський аналіз показує, що у міністерств, що забезпечують участь України у ФАО, є чималі резерви та невикористані можливості по цілому ряду напрямків роботи організації. Відповідно перед ними стоїть найважливіше завдання вдосконалення інституційного механізму регулювання корпоративного екосистемного підприємництва в Україні. Вирішення цих питань дозволить, без сумніву, підвищити ефективність участі України в міжнародних торгових відносинах, та забезпечити імплементацію екосистемного корпоративного підприємництва на основі стандартів ФАО. При дослідженні діяльності ФАО та участі в ній України був пророблений великий обсяг джерел, включаючи роботи багатьох авторів – політологів, істориків, фахівців-міжнародників, які досліджують діяльність ООН та організацій її системи, а також документи та видання ООН, ФАО, ОЕСР, МЕА, підсумкові документи міжнародних конференцій, самітів з проблем міжнародних економічних відносин [2, с. 132].

Співпраця між ФАО та Україною сфокусувалася на розвитку національних потужностей, ФАО великий акцент робить на співпрацю з приватним сектором, а саме з підприємствами та корпораціями. Загалом допомога ФАО в Україні формувалася рамковою програмою співробітництва на 2016 – 2019 роки.

На сьогодні за підтримки ФАО в Україні реалізується 14 проектів технічної допомоги, 4 з них спільно з Європейським банком реконструкції та розвитку. Велика частина проектів пов'язана з наданням технічної допомоги Мінагрополітики в напрямку розвитку сільського господарства та сільських територій; вдосконаленні системи якості й безпечності харчової і сільськогосподарської продукції та гуртових ринків, експорт продукції садівництва, консолідації земель, посилення можливостей національної фітосанітарної системи, а також є гуманітарні проекти ФАО в Східних регіонах України [3].

Рекомендації та стратегії ФАО в діяльності впровадження ЕКП є різнобічні і стосуються всіх напрямків, як тваринництва, рослинництва, лісництва, рибицтва та рибальства [1].

Завдяки участі України в комісіях ФАО поступово починають створюватися правові умови для ефективного розвитку й використання експортного потенціалу нашого агропромислового комплексу та захисту прав споживача сільськогосподарської та рибогосподарської продукції та ФАО постійно відстежує результати біотехнологічних досліджень і поширює нову інформацію серед своїх членів.

Основні проблеми й перспективи розвитку міжнародного співробітництва України та ФАО мають два правові виміри: : по-перше, це правові питання, пов'язані з подальшим науково-технічним розвитком сільського, лісового та рибного господарства, а також із розвитком міжнародних відносин у цій сфері, по-друге, це вдосконалення чинного законодавства.

Ніні в Україні розробляється Рамкова програма співробітництва з організацією ФАО на 2020 – 2022 рр зокрема розширити співпрацю в питаннях змін клімату, розвитку тваринництва та сільської місцевості, рибицтва.

Напрацювання документу буде гармонізовано з програмою в рамках партнерства ООН та України [3].

Висновки та пропозиції. Екосистемне корпоративне підприємництво в Україні базується на принципах ФАО, яке має достатню кількість інформації та вимог щодо екосистемного підприємництва: кодекс ведення відповідального рибальства; міжнародний договір про генетичні ресурси рослин для виробництва продовольства і ведення сільського господарства; добровільні керівні принципи відповідального регулювання питань володіння і користування земельними, рибними і лісовими ресурсами та інші.

Використана література:

1. Миськовець Н. П. Науково-методичні підходи до оцінки діяльності ФАО в сфері відповідального екосистемного підприємництва. *Агросвіт*. 2017. № 3. С. 50 – 56. 2. Юрченко О.Ю. Розвиток потенціалу світового сільськогосподарського виробництва за умов глобалізації. *Вісник Сумського національного аграрного університету*. 2014. Вип. 5. С. 130 –134. 3. У Мінагрополітики обговорили стан та подальші напрями співпраці з ФАО. URL: <https://agro.me.gov.ua/ua/news/u-minagropolitiki-obgovorili-stan-ta-podalshi-napryami-spiivpraci-z-fao> (дата звернення 15.02.2020р.)

Нестеров О., к.т.н., доцент
Азовський морський інститут
Одеської національної морської академії,
м. Маріуполь, Україна

**СИСТЕМА УДОСКОНАЛЕННЯ ПІДГОТОВКИ ЕКІПАЖУ ДЛЯ
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ СУДНА ПРИ ПЛАВАННІ**

Вступ.

Безпека перевезення є основною умовою, необхідним для усіх видів транспортних процесів, у тому числі і для процесу морського перевезення.

Значні розміри морських суден, ріст швидкостей їх руху, постійне збільшення кількості і інтенсивності руху судів на морських шляхах, складні гідрометеорологічні умови плавання і інші заподій роблять проблему безпеки мореплавання найбільш пріоритетною і актуальною для сучасного морського судноплавства. У недалекому минулому світова морська наука, грунтуючись на аналізі статистики і катастроф, вважала, що зниження аварійності судів і його запобігання можна досягти тільки за рахунок технічних рішень вдосконалення конструкції судів, вдосконалення їх устаткування, приладової бази, розвитку методів і прийомів судноводіння і технічної експлуатації. Прогрес в цих областях очевидний. І особливих успіхів наука і техніка досягли в області морської навігації. Супутникова навігація, що забезпечує точність визначення місця судна до декількох метрів, електронна картографія, автоматичні системи менеджменту судами - усе це вселяє упевненість в сприятливому рішенні проблем безпеки мореплавання, скорочення аварійності судів і зниження числа морських катастроф. Проте, число катастроф і аварій на морі не скорочується і щорічно в